

fang, har man i de tidligere Sessjoner maattet ansee det for rigtigst, at Landsthinget først behandle disse Sager, for at faae dem til endebagte, og det viser sig ogsaa, at Landsthinget altid har behandlet dem med en saafor Hurtighed, at det ogsaa er blevet muligt for dette Thing at behandle dem inden Sessjonens Udløb. See vi imidlertid hen til disse Beslutningers egen Natur og Bessaffenhed, kan vist ikke lidet tale for, at de først komme til Behandling her. Vi maae nemlig erindre, at Beslutninger med Hensyn til Regnskabsvæsenet i og for sig, saaledes som nu engang disse Ord i Grundloven ere blevne opfattede, ikke fore til noget Resultat, forsaavidt man erklærer sig imod en Udgift, forsaavidt man gjør Ansvar gjældende med Hensyn til en Udgift; for at Rigsdagens Beslutninger i saa Henseende skulle føre til et Resultat, er det nødvendigt at gaae den vistnok lange og besværlige Rigsretsvei; men, naar dette er Tilfældet, er det da ikke saa, at den Deel af Rigsdagen, der vil komme til at sidde som Dommer i en saadan Sag, let vil komme i en skæv Stilling, hvad enten den, efterat den ved sin første Beslutning har sagt, at en Udgift kan passere, bagefter muligt gennem sit Uvalg i Rigsbretten kommer til at erklære sig mod Udgiften, eller den erklærer, at Ansvar bør gjøres gjældende med Hensyn til en Udgift, uagtet den ikke er istand til at gjøre et saadant gjældende, hvilket jo kun kan see ved Sags Anlæggelse. Naar vi derfor see hen til Sagens egen Natur, er der vistnok ikke lidet, der kan tale for den gjorte Forandring, hvorvel dette Things Arbejde derved blev ikke ubetydeligt forøget. Det er en Selsølg, at,

naar Thinget saaledes kommer til selvstændigt at behandle disse Spørgsmaal, vedrørende Statsregnskabet, maa det gjøre sine Anskuelser og Meninger gjældende. Naar Sagen tidligere er kommen fra Landsthinget, har dette Thing altid vist den Resignation ikke at gjøre dem gjældende, men har sluttet sig til Landsthingets Beslutninger, overbeviist om, at, hvis ethvert Thing vilde forsøgte sine Anskuelser i en saadan Sag, vilde det være yderst vanskeligt at føre den til Ende i en enkelt Sessjon. Naar derimod Sagen forelaa saaledes, at dette Thing selvstændigt fra sit Standpunkt skulde behandle den, vil det let sees, at den maatte her undergaae en anden Behandling end i Landsthinget. Landsthingets Stilling til Finantsagen er jo en anden end dette Things. Landsthinget har unægtelig den samme lovlige Indflydelse som vi paa alle Finantsager; men, da det nu engang er bestemt i Grundloven, at Finantsloven sidst skal til det, saa følger deraf naturligt, at det kun kommer til mere at see paa de store Forhold, de store Spørgsmaal, og at det ikke kan gaae saaledes i Enkelthederne, som det maa ansees at være dette Things Pligt. Følgen af denne forskjellige Stilling kan ikke Andet end yttre Indflydelse paa Regnskabets Behandling. Kommer det først til Landsthinget, er det naturligt, at det nødigere vil gaae ind paa Detailspørgsmaal, men skyder dem ud, og kun ønsker at behandle de Spørgsmaal, der mere ere Principspørgsmaal. Vi derimod, hvis Opmærksomhed er henvendt paa Finantslovens Details, komme saa naturligt til at fæste Opmærksomheden paa Statsregnskabet i dets Enkeltheder.